

A

Akuball 158

B

Badminton mini 191
 Bandáž boxerská 260
 Batoh 89
 Batůžek 212
 Bedna švédská 53, 55
 Blok kickbox 261
 Bloky startovní hliníkové 11
 Bloky startovní ocelové univerzální 11
 Bloky startovní ocelové hliníkové 11
 Bloky startovní pro školy tréninkové 11
 Boby plastové 208
 Bollas 172
 Bonkerball 192
 Boty boxerské 263
 Bowling 139, 169, 182
 Bradla champion 33
 Bradla mini 39
 Bradla tréninková 33
 Bradla ženy 25
 Branka 171
 Branka Intercross 192
 Branka Micro 193
 Branka na fotbal, házenou, poz. hokej 58
 Branka nastavitelná 193
 Brusle klouzačky 208
 Brýle do solária 119
 Brýle plavecké 119, 125
 Brýle potápěčské 119
 Břemeno ocelové s řetězem 7
 Bunda šustáková 89
 Bunda tréninková 91

C

Cíl parašutistický 265
 Čepice koupací 123
 Čepice plavecká 123, 125
 Činka 156
 Činka molitanová 144
 Činka nakládací 144
 Čtyřkolka 199, 200

D

Deska Megascoot 196
 Deska plovací 121, 131
 Díly náhradní k holím 162
 Disk junior 170
 Disk karbonový soutěžní 4
 Disk plastový univerzální 4
 Disk překlízkový nestandardní 4
 Disk PVC 193
 Disk univerzální ze speciální překlížky 4
 Disky do písku 197
 Dobíječka telefonů Nokia ruční 214
 Dopadová plocha 35
 Doplnky plovací 120, 121, 126-132
 Doskočiště - doplnky 61
 Doskočiště 19, 20
 Doskočiště 52, 61
 Doskočiště doplnky 18
 Dráha lanová 205
 Dráha rozběhová 27

Malá encyklopedie

ATLETIKA
GYMNASTIKA
SPORTOVNÍ HRY

Atletika je původně individuálním sportem, sdružujícím přibližně 30 různých disciplín. Jako sprint, běh na krátké a dlouhé vzdálenosti, skoky a hody. Primitivní forma byla provozována v Egyptě před více než 4 000 lety. Název atletika pochází z řeckého slova athlos, což znamená soutěž.

Moderní atletika se zrodila v Anglii na přelomu 17. a 18. a zpočátku zahrnovala hlavně běžecké a chodecké závody.

Začátkem 19. st. vznikaly první profesionální mítinky. Kolem roku 1860 vstoupily na scénu univerzity Oxford a Cambridge a v roce 1866 se konalo první mistrovství Británie. Atletika se pak rozšířila do Spojených států i kontinentální Evropy a byla hlavní náplní prvních novodobých olympijských her v roce 1896.

BĚH NA 100 METRŮ

Běh na 100 metrů je testem čisté rychlosti na přímé trati. Poprvé se objevil na prvních olympijských hrách v Athénách roku 1896. Závod se brzy stal zlatým hřebem olympiád, vítěz je považován za nejrychlejšího člověka na světě. První olympijský závod žen se běžel v Amsterdamu v roce 1928.

Špičkový sprinter udělá až 5 kroků za sekundu a běží rychlostí 12m/s neboli přes 40km/h.

Mezi výkonem Burka (1896) a Greena (1999) uplynulo 103 let. Rozdíl 2,21 sekundy znamená, že by Burke doběhl 12,25m za Greenem.

FLORENCE GRIFFITHOVÁ-JOYNEROVÁ (USA) Zlatá medailistka z olympiády v Soulu 1988, držitelka olympijského rekordu. Zaběhla 100m za 10,54 sekundy.

CARL LEWIS (USA) Během 17 leté kariéry získal 19 medailí z olympiád a mistrovství světa, z toho 17 zlatých.

BĚH NA 200 METRŮ

V tomto závodě klasifikovaném jako dlouhý sprint, běží atleti 200m. Předchůdce tohoto závodu byl běh v délce jednoho stadia (starověká míra) na starověkých olympijských hrách. V roce 1896, na první moderní olympiádě v Athénách, byla oficiálně určena vzdálenost 200m, ačkoliv se závod tehdy neběžel. Poprvé se disciplína objevila o 4 roky později na olympiádě v Paříži v mužském atletickém programu. Ženy běžely poprvé 200m na hrách v Londýně v roce 1948.

Nelepší muži v běhu na 200m mají v průměru 175 cm a váží 75 kg. Ženy mají průměrně 167 cm a váží 60 kg. Tento sprint vyžaduje více síly a hbitosti než běh na 100m. Kvůli startu v zatáčce a úsilí vynaloženému v nakloněné pozici je zde vyšší riziko zranění.

V tréninku se mnohokrát opakují starty na různých drahách v zatáčce. Atleti běhají mnoho sprintů, zvyšují svou rychlost na krátkých tratích (30-60m) a posilují na delších úsecích (80-200m).

JESSE OWENS (USA) Vyhrál zlatou medaili časem 20,7 sekundy v běhu na 200m na berlínské olympiádě (1936). Byla to jedna ze čtyř zlatých, které tu získal.

MICHAEL JOHNSON (USA) Dvě zlaté medaile na olympiádě v Atlantě (1996), světový rekord 19,32 sekundy na 200m a první místo na 400 m s časem 43,49 sekundy.

MARIE-JOSÉ PERECOVÁ (FRANCIE) Dvě zlaté medaile z olympiád v Barceloně (1992) a v Atlantě (1996). Na těchto hrách získala také zlato na 200m.

BĚH NA 400 METRŮ

Atleti v této disciplíně běží nejdelší sprint. První atletická soutěž v roce 1850 v Exeter College v Oxfordu zahrnovala závod na čtvrt míle (402m). Tato vzdálenost byla snížena na 400m a zahrnuta do první olympiády v roce 1896. Zpočátku se 400m neběhalo v drahách, šlo o velice taktický závod s častými nehodami a mnoha srážkami. V roce 1908 došlo ke změně pravidel a vzniku nejdelšího závodu v drahách. Ženy běžely 400 metrů poprvé na olympiádě v Tokiu v roce 1964.

Běžec musí být velmi silný a mít vysoký práh bolesti. Musí být schopen efektivně rozložit síly, neboť je fyzicky nemožné udržet maximální rychlost déle než 7 sekund.

Morfologický profil běžce je podobný jako u běhu na 200m, podobný je i trénink. Pro posílení se častěji běhají vzdálenosti 200-600 metrů v rychlém tempu.

ŠTAFETY : 4 x 100 a 4 x 400 METRŮ

Tyto závody jsou určeny pro týmy 4 běžců, které musí nést jeden po druhém štafetový kolík od startu do cíle. Ačkoliv ve starověku doručovali rychlí neúnavní běžci zprávy od města k městu, štafetové závody nebyly součástí starověkých olympiád. Byly vynalezeny koncem 19. století, kdy američtí hasiči pořádali závody, při nichž si týmy každých 300 metrů předávaly červený praporek. Nápadu se ujali dva profesori v Pensylvánii, kteří zorganizovali první štafetu v roce 1893. Američané tyto závody milovali a štafety na různé vzdálenosti se staly součástí mezinárodních atletických soutěží. Štafety mužů na 4 x 100 a 4 x 400 metrů se poprvé na olympiádě objevily v roce 1912 ve Stockholmu. Ženy běžely poprvé 4 x 100 metrů na hrách v Amsterdamu roku 1928 a 4 x 400 metrů v Mnichově v roce 1972.

V obou štafetách má první běžec obvykle nejrychlejší start, poslední běžec je ten, který má nejlepší finiš. Při 4 x 100m musí být první a třetí běžec dobrý v zatáčkách.

4 x 100m běhají sprinterů, kteří dokážou udržet vysokou rychlost na více než 100m, na 4 x 400m závodí specialisté na 400m a 500m s velkou zásobou energie. Oba závody vyžadují psychickou sílu a technickou preciznost. Tréninky jsou intenzivní a časté : rychlost, předávání kolíku, paralelní sprinty.

V roce 1992 na olympiádě v Barceloně vytvořil americký mužský tým světový rekord ve štafetě na 4 x 100m časem 37,40 sekundy. Ve štafetě 4 x 400m vytvořil sovětský ženský tým světový rekord 3:15:18 na olympiádě v Soulu v roce 1988.

BĚH NA 100 a 110 METRŮ PŘEKÁŽEK

Oba závody jsou sprinty s pravidelně rozmístěnými překážkami. První závody se konaly ve Velké Británii počátkem 19. století, 120 yardů překážek bylo oficiální součástí atletického mítinku Cambridge-Oxford v roce 1864. Koncem století přidali Francouzi několik centimetrů, aby trať odpovídala metrickým mírám. První závod na 110m překážek byl součástí první moderní olympiády v roce 1896. Závod žen na 100m, představený na olympiádě v Mnichově roku 1972 je o 10 metrů kratší než závod mužů, protože ženy mají kratší krok.

100 a 110 metrů překážek se běhá v drahách, v každé dráze je 10 překážek. V tomto velmi technickém závodě se střídá běh se skokem přes překážky. Běžec se může beztretně dotknout libovolného počtu překážek, ale je diskvalifikován, pokud se dostane mimo překážku či schodí překážku rukou.